

วารสารบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ปีที่ 2 ฉบับที่ เดือน

ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย โดยการ
จัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ

จินต์นิกา วรรณจาโร*

ดร. สุการ์ตพิชา ปิยะธรรมวรากุล **

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ (2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย ก่อนและหลังการสอน โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ที่มีปัญหาการเคลื่อนไหวของแขน มือ หรือนิ้วมือ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายจะต้องผ่านการวินิจฉัยจากแพทย์ และมีบัตรประจำตัวคนพิการ จำนวน 1 คน เครื่องมือในการวิจัย แผนการจัดกิจกรรม ฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ และแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก

* นักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาการศึกษาเพื่อพัฒนา เอกจิตวิทยาการศึกษาศึกษาพิเศษ

ปีการศึกษา 2558 ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

**รองศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย ก่อนการสอนกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ย คะแนนความสามารถการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เท่ากับ 2.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เท่ากับ 0.49 อยู่ในระดับน้อย

2. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายมีระดับค่าเฉลี่ย คะแนนความสามารถด้านการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เท่ากับ 7.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เท่ากับ 1.10 แตกต่างจากก่อนได้รับการสอนด้วยกิจกรรม ศิลปะสร้างสรรค์ นึก ตัดปะ เศษวัสดุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การนึก ตัด ปะเศษวัสดุ สูงกว่าก่อนการสอน โดยการจัดการกิจกรรมศิลปะ การนึก ตัด ปะเศษวัสดุ

คำสำคัญ : ความสามารถ, กล้ามเนื้อเล็ก, เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย

บทนำ

คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้กระทรวงศึกษาธิการ ดำเนินการตามแผนพัฒนาการศึกษาพิเศษ (ด้านคนพิการ) เพื่อเร่งขยายการจัดการศึกษา ส่งเสริมให้หน่วยงานของภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรชุมชน องค์กรคนพิการ และผู้ปกครองคนพิการ ปลูกจิตสำนึก และสร้างเจตคติ การใช้เทคโนโลยี การผลิตและพัฒนาบุคลากร และการขยายและพัฒนาระบบบริการระยะแรกเริ่มสำหรับคนพิการ ในการจัดการศึกษาทั้งใน และนอกระบบโรงเรียน รวมทั้งการศึกษาตามอัธยาศัยอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และครบวงจร โดยคำนึงถึงความเสมอภาคในการเข้ารับบริการการศึกษาในรูปแบบการศึกษาปกติ และการศึกษาพิเศษ ตามความเหมาะสม และมีคุณภาพ ทั้งนี้ให้เน้นการศึกษาแบบนำความรู้สู่การปฏิบัติ (กรมสามัญศึกษา, 2543, หน้า 322 – 333)

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย เกิดจากความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว และความบกพร่องในการพัฒนาด้านอื่นๆ ระยะเวลาที่พัฒนาการเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีผลกระทบรุนแรงต่อความพิการมาก การตระหนักถึง ความพิการของเด็กจำนวนมากสามารถแก้ไขได้ หากไม่ได้รับการช่วยเหลืออย่างทันท่วงที (ศรีนคร วิทยะสิรินันท์, 2535, บทนำ) ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กมีความสำคัญและจำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน โดยกล้ามเนื้อเล็กเป็นอวัยวะหนึ่งในการประกอบกิจวัตรประจำวันด้วยตนเอง ถ้าเด็กใช้กล้ามเนื้อเล็ก ได้คล่องแคล่ว จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ (อริยฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล, 2546, หน้า 111) ศิลปะสร้างสรรค์ มีความจำเป็นที่จะต้องจัดให้เหมาะสมกับเด็ก เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดพัฒนาการอย่างเต็มศักยภาพของเด็ก

แต่ละคน ซึ่งกิจกรรมที่จัดควรคำนึงถึงตัวเด็กเป็นสำคัญ (กรมวิชาการ, 2540, หน้า 23) กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กแสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้ศิลปะหรือวิธีการต่างๆ เป็นเครื่องมือ เช่น การวาดภาพ ระบายสี พิมพ์ภาพ ปั้น ฉีก ตัด ปะ การประดิษฐ์เศษวัสดุ เป็นต้น (กรมวิชาการ, 2540, หน้า 15) จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จะเห็นว่าความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กมีความสำคัญต่อการเรียนรู้อย่างมาก ทำให้เด็กมีความสามารถในการหยิบจับสิ่งของได้มั่นคงขึ้นรวมถึงเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การเขียนต่อไป ในการส่งเสริมความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติ หรือเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ควรส่งเสริมพัฒนาขึ้นได้ด้วยกิจกรรมศิลปะ

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอน จึงสนใจศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครู ผู้ที่เกี่ยวข้องการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย ก่อนและหลังการสอน โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กชาย อายุ 6 ปี ที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย มีปัญหาด้านการเคลื่อนไหวของแขน มือ นิ้วมือ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนบ้านท่าข้าม ตำบลท่าข้าม อำเภอรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 1 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย คือ เด็กที่มีความผิดปกติของแขน ขา มีปัญหาด้านการเคลื่อนไหวของแขน มือ และนิ้วมือ อายุระหว่าง 4-6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนบ้านท่าข้าม ตำบลท่าข้าม อำเภอรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 1 คน ได้มาโดยมีเกณฑ์การเลือก ดังนี้
 - 2.1 มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย มีปัญหาด้านการเคลื่อนไหวของแขน มือ หรือนิ้วมือ
 - 2.2 มีอายุระหว่าง 4-6 ปี
 - 2.3 มีปัญหาในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก

- 2.4 เป็นเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล
- 2.5 ผู้ปกครองให้ความยินยอมในการศึกษาวิจัย
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย
 - 3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ
 - 3.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครู ในการจัดกิจกรรมศิลปะ ในการพัฒนาเด็กพิเศษประเภทอื่น ๆ ต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ
2. แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากเอกสารการประเมินทักษะเพื่อสำรวจพัฒนาการ หน่วยศึกษานิเทศ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2553, หน้า 8-15)

การสร้างเครื่องมือมีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ
มีขั้นตอนการสร้างดังนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546
 - 1.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ
 - 1.3 เลือกกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุที่ส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก ให้เหมาะสมตามวัย โดยมีรายละเอียดดังนี้
 - 1.3.1 ไขไม้ก็ตัดได้
 - 1.3.2 ตัดให้ขาดกระดาษเราเอง
 - 1.3.3 แปะติดคิดสร้างสรรค์
 - 1.3.4 ตัดแปะและทำได้ดี
 - 1.3.5 แปะได้สวยได้
 - 1.3.6 ฉีกได้แปะได้
 - 1.3.7 ตัดให้ดูดี

- 1.3.8 มะม่วงทองคำ
- 1.3.9 กระดาษต้นไม้ของฉัน
- 1.3.10 ป.ปลา ว่ายน้
- 1.3.11 ของฝากจากเพื่อน
- 1.3.12 งูเงี้ยวเลี้ยวลด
- 1.3.13 กล่องสวยด้วยวงกลม
- 1.3.14 วงกลมอารมณ์ดี
- 1.3.15 มือวิเศษ
- 1.4 การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีโครงสร้างดังนี้
 - 1.4.1 ชื่อกิจกรรม
 - 1.4.2 สาระสำคัญ
 - 1.4.3 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
 - 1.4.4 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.4.5 เนื้อหา
 - 1.4.5 กิจกรรมการเรียนการสอน
 - 1.4.6 สื่อ / อุปกรณ์
 - 1.4.7 การวัดและประเมินผล
- 1.5 การใช้แผนการจัดกิจกรรมจำนวน 21 ครั้ง ประกอบด้วย
 - 1.5.1 ประเมินก่อนการทดลอง (ครั้งที่ 1-3)
 - 1.5.2 ดำเนินการทดลอง (ครั้งที่ 4-18) โดยผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ ระยะทดลอง จำนวน 15 แผน ให้อาจารย์ที่ปรึกษาแก้ไขปรับปรุง
 - 1.5.3 ประเมินหลังจากทดลอง (ครั้งที่ 19-21)
- 1.6 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอของอาจารย์ที่ปรึกษา
- 1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
- 2. แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก มีขั้นตอนการสร้าง และพัฒนา เครื่องมือดังนี้
 - 2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก
 - 2.2 ศึกษาแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก ของหน่วยศึกษานิเทศ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2553, หน้า 8-15) และผู้วิจัยนำมาปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มทดลอง
 - 2.3 สร้างแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก จำนวน 15 ข้อ

2.3.1 วิธีการประเมินแบบประเมินนี้เป็นภาคปฏิบัติให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติตามแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก

2.4 นำแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและภาษา

2.5 นำแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.6 นำแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองซึ่ง ผู้วิจัยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการทดลอง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ดังนี้ ขึ้นก่อนการทดลอง (Pre-test) ประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ขึ้นทดลองฝึกการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ นิก ตัดปะ เศษวัสดุที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการสอนจำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง วันละ 30 นาที รวม 15 ครั้ง ในวันจันทร์- วันพุธ เวลา 9.40-10.00 น. โดยผู้วิจัยได้จัดเตรียมตารางฝึกกิจกรรมเป็นเวลา 5 สัปดาห์

ผลการวิจัย

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย ก่อนการสอนกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ย คะแนนความสามารถการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก เท่ากับ 2.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก เท่ากับ 0.49 อยู่ในระดับน้อย

2. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายมีระดับค่าเฉลี่ย คะแนนความสามารถด้านการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก เท่ากับ 7.07และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก เท่ากับ 1.10 แตกต่างจากก่อนได้รับการสอนด้วยกิจกรรม ศิลปะสร้างสรรค์ นิก ตัดปะ เศษวัสดุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การ นิก ตัด ปะเศษวัสดุ สูงกว่าก่อนการสอนโดยการจัดการกิจกรรมศิลปะ การนิก ตัด ปะเศษวัสดุ มหานคร ในสถานภาพสมรสที่แตกต่างกันโดยรวม และด้านการปรับตัว/การแก้ปัญหา ด้านการสื่อความหมาย และด้านการดำรงชีวิต แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการควบคุมตนเอง และด้านการสร้างสัมพันธภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก จากการใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ นิก คัด ปะเศษวัสตุ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการใช้กล้ามเนื้อเล็ก พบว่า ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย หลังได้รับการสอน มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูงขึ้น เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ นิก คัด ปะเศษวัสตุช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการใช้กล้ามเนื้อเล็ก มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูงขึ้น เนื่องจากวิธีการสอน โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ นิก คัด ปะเศษวัสตุ นั้นเป็นสื่อการเรียนรู้ที่สามารถจูงใจให้เด็กสนใจบทเรียนได้ดีกว่ากิจกรรมอื่น ๆ จึงพัฒนาความสามารถของเด็กในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เกิดประโยชน์กับตัวเด็กทั้งสิ้น สอดคล้องกับแนวคิดการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ทางศิลปะของ โอภาส บุญครองสุข (2535, หน้า 89) กล่าวไว้ว่า ความสำคัญในการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ทางศิลปะให้กับเด็ก คือ การพัฒนาให้เกิดความงอกงามทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ซึ่งในการจัดกิจกรรมศิลปะนั้นควรเน้นการพัฒนาประสาทสัมผัสทั้ง 5 และควรเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้เด็กได้คิด ตลอดจนการลงมือปฏิบัติ และ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วราภรณ์ นาคะศิริ (2546) ได้ทำการศึกษาการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยทรายสี ผลการวิจัยพบว่า การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสีส่งผลให้เด็กมีการคิดเชิงเหตุผลสูงขึ้นซึ่งจากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้ความสามารถด้านการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายหลังจากได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ นิก คัด ปะเศษวัสตุสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. จากการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ นิก คัด ปะเศษวัสตุ เพื่อเพิ่มความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กได้สูงขึ้น ดังนั้น ครูจึงควรนำการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ประเภทอื่น ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านอื่น ๆ ของเด็กต่อไป

2. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครูควรใช้คำสิ่งที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน และพูดเสียงดังฟังชัด เนื่องจากเด็กมีความเข้าใจภาษาและความหมายจำกัด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลการใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ กับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย โดยกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อหาข้อดีหรือข้อจำกัดของแต่ละกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้มีทางเลือกในการให้ความช่วยเหลือกับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ควรมีการนำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ นึก ตัด ปะเศษวัสดุ ไปใช้ศึกษากับเด็กที่มีความต้องการประเภทอื่น ๆ บ้าง

เอกสารอ้างอิง

เกศินี นิสสัยเจริญ. (2527). การสอนศิลปะสำหรับเด็ก, เอกสารการอบรมผู้ดูแลเด็ก

รุ่น 2. ขอนแก่น : คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น

กรรณิการ์ วิจิตรสุคนธ์. (2529). คู่มืออบรมและเลี้ยงดูเด็กเล็ก. กรุงเทพมหานคร :

เทพรัตน์การพิมพ์.

กรวิภา สรรพกิจจานง. (2532). ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยที่

ได้รับการฝึกกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์แบบชี้นำและแบบอิสระ. ปรินญานิพนธ์

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย,

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กรรณิการ์ สุขบท. (2539). ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทาง

สติปัญญาในระดับเรียนได้ เข้าวัยปัญญา 50-70 ที่ฝึกโดยใช้เกมการฝึกกล้ามเนื้อมัดเล็ก.

ปรินญานิพนธ์. การศึกษามหาบัณฑิต , มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เกียรติวรรณ อมาตยกุล. (2539). เรียนๆเล่นๆที่อนุบาล. กรุงเทพมหานคร : ที พี พรินท์.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). หลักสูตรก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร :

โรงพิมพ์คุรุสภา.

กรมสามัญศึกษา. (2543). หนังสืออ่านประกอบเพื่อดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ โรงเรียน

และผู้ช่วยโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร:กองการศึกษาเพื่อคนพิการ, 332-333.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542

แก้ไขปรับปรุง (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545. สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา

(องค์กรมหาชน).

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546).คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช

2546. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา.

กรรณิการ์ โยธารินทร์. (2545). พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด

กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกลุ่ม. ปรินญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต,

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กลุยา ตันติผลาชีวะ. (2547). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร :

เอ็ดสัน เพรสโปรดักส์

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2553). แนวคำเนิการเพื่อประกันคุณภาพและรับรอง

มาตรฐานคุณภาพการศึกษาเอกชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา.

ชัยณรงค์ เจริญพานิชย์กุล. (2533). กิจกรรมศิลปะเด็กอนุบาล. กรุงเทพมหานคร : แปลนพับลิชชิง.

ณัฐฐา สวยสด. (2547). การปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย

หรือสุขภาพโรงเรียนศรีสังวาลเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต,

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ดวงเดือน ศาสตร์ภัทร. (2535). การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพมหานคร :

ภาควิชาจิตวิทยา , คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิติอนพาราเมตริก (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร

: โอเดียนสโตร์

นภเนตร ธรรมบวร. (2540). การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เบญญา แสงมลิ. (2545). การพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร : เมธิทิปส์

ปริยานุช จุลพรหม. (2547). การพัฒนาความสามารถด้านการคิดวิจารณ์ของเด็

ปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์. ปรินญานิพนธ์ (การศึกษานปฐมวัย).

กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ผดุง อารยะวิญญู. (2538). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. คณะศึกษาศาสตร์,

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พีระพงษ์ กุลพิศาล. (2545). สมอกลูกพัฒนาได้ด้วยศิลปะ. กรุงเทพมหานคร : ชารอักษร

เพ็ญทิพา อ่วมมณี.(2547). ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ลวดกำมะหยี่สีใน

การทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์. การศึกษามหาบัณฑิตการศึกษาปฐมวัย,

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภรณี คุรุรัตน์. (2535). การเล่นของเด็ก. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน ,

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2543). พัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดู. (เอกสารประกอบคำสอน

กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

มานพ ถนอมศรี. (2534). ขุมทองแห่งการสร้างสรรค้ลูก. กรุงเทพมหานคร : แสงศิลป์การพิมพ์

เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แม็ค.

- รัชณี รัตนา. (2533). ผลการใช้กิจกรรมจากชุดให้ความรู้แก่ผู้ปกครองที่มีต่อความสามารถในการใช้
 กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต การศึกษาปฐมวัย.
 กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอัศณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา . กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาสน์
 วารี ธีระจิตร. (2541). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 วราภรณ์ นาคะศิริ. (2546). การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม
 ศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสี. ปรินญาณิพนธ์ การศึกษาปฐมวัย ,
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2526). ศิลปศึกษา. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาสาร
 สมาคมคหเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย. (2525). พัฒนาการเด็กกรุงเทพมหานคร : วิทยุกิจ.
 ศรีนทร วิฑะสิรินันท์. (2535). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนร่วมสำหรับเด็ก
 พิการก่อนวัยเรียน. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2526). การจัดบริการศูนย์เด็กก่อนวัยเรียน.
 เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 255 ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ
 กรมการฝึกหัดครู.
- สุจิตรา สุขเกษม. (2538). ผลของการจัดกิจกรรมศิลปะที่มีต่อความสามารถในการใช้
 กล้ามเนื้อมัดเล็กของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา. ปรินญาณิพนธ์ การศึกษา
 มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชานาถ ยอดอินทร์พรหม. (2549). การใช้แบบฝึกการเขียน เพื่อส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ
 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพจิต. ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต,
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อดิศักดิ์ เพิ่มพวง. (2538). ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการฝึกกา
 การ์ตูนโครงร่างแตกต่างกัน . ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เอื้อพร สัมมาทิพย์. (2537). แนวการจัดกิจกรรมและสื่อการสอนเพื่อพัฒนาทักษะ
 กลไกกล้ามเนื้อเล็กสำหรับเด็กปฐมวัย ในปฐมวัยศึกษา : กิจกรรมและสื่อ
 การสอนเพื่อพัฒนาทักษะพัฒนาการและการเรียนรู้. บรรณาธิการโดยพราวพรรณ เหลือง
 สุวรรณ หน้า 220 – 225. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- โอภาส บุญครองสุข. (2535). เราจะสอนวิชาศิลปะศึกษาให้เด็กมีสุนทรียภาพตามแนว
 ปรัชญาใดศิลปะศึกษา – ศึกษาศิลปะ. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อำไพพรรณ ปัญญาโรจน์. (2545). การอบรมเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพมหานคร :

- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.
อิษฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล. (2546). การกระตุ้นกล้ามเนื้อมัดเล็กเสริมสร้างสติปัญญา.
บันทึกคุณแม่. 9(118),110-114.
- Dennis, P.C. (1995) . Introduction to simulation using Siman/C.Dennis Pegden, Robert
Shannon, Randall P. Sadowski. New York : McGraw-Hi.
- Haggard, E.R. (1962). Introduction to Psychology. New York : Marcourt, Brace &
Wold Inc.
- Wood, Jounne M. (1996). “An Exploration of Adulf Perceptio of Deterrents to
Participation and Self-Dircted Learning Readiness, Dissertation
Abstracts International.